

שחקן ספסל

עיבוד ישראלי מודרני למחזה הקלאסי

סיראנו דה ברז'ראק

"קלאסיקה מונגשת"

הצגת נוער לגילאי 12-15

מאת:

יונתן קלדרון וקובי בן משה

תוכן העניינים

3	דמויות.....
4	הרקע לכתיבת המחזה
5	תקציר המחזה
7	קורות חיים.....
8	1. פגישה חצי פגישה
11	2. זה הכי טוב שלך?.....
14	3. שיחה בספרייה
18	4. מובי דיק
21	5. רעיון גאוני.....
25	6. ההכנות
31	7. תולעת ספרים.....
32	8. דייט משולש
37	9. המריבה.....
40	10. הנשיקה.....
41	11. הגילוי
44	12. גמר הגביע.....
45	13. בבית החולים.....
47	14. אפילוג.....

דמויות

שירן:	נער חכם ושנון, נכה בכיסא גלגלים
קאי:	נער יפה אבל טיפש, שחקן כדורסל
אגם:	נערה יפה וחכמה, עפה על עצמה
פינצ'ר:	חבר של קאי, בריון / ספרנית

לוקיישנים

מגרש כדורסל בפארק
בית קפה
ספרייה
חדר בבית חולים

(מסר: האופי מושך יותר מהחיצוניות)

הרקע לכתיבת המחזה

יונתן קלדרון הוא מחזאי צעיר. בשנה האחרונה יונתן התנדב במרכז שח"ף (שיקום חברתי פיזיקלי) באשדוד, בו לימד קבוצה של צעירים נכים כתיבה דרמטית. במרכז הכיר את קובי בן משה, המתמודד עם CP (שיתוק מוחין). יחד השניים העלו רעיון לכתוב עיבוד מודרני למחזה סיראנו דה ברז'ראק, עיבוד שבו סיראנו יהיה נכה בכיסא גלגלים. למחזה הקלאסי עיבודים רבים, אך השניים חשו שסיראנו בכיסא גלגלים ישכנע יותר במאבק שלו בחברה המעדיפה את החיצוניות על הפנימיות, מאשר סיראנו מכוער, שמן או בעל אף ארוך כבשאר העיבודים. בסדרת פגישות במרכז היום, כתבו השניים את המחזה, כשיונתן משמש הידיים ומספק את ניסיון הכתיבה ואילו קובי מספק את התובנות והרגישויות של היותו אדם נכה ומפגין כישרון כתיבה מפתיע. השניים בחרו לקרוא למחזה "שחקן ספסל" משום שהמחזה מפגיש בין עולם הכדורסל לעולם הנכות. לעתים קרובות האדם הנכה חש כמי שיושב בצד ולא לוקח חלק במשחק, עד שמגיע תורו לעלות למגרש ולנצח.

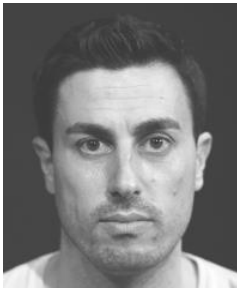
המחזאים קובי ויונתן במרכז שח"ף

תקציר המחזה

1. ספרייה. אגם פוגשת את שירן. הוא יושב מאחורי שולחן ולכן היא לא רואה שהוא בכיסא גלגלים. היא מוקסמת מההומור והחוכמה שלו. היא שואלת אם הוא חדש בבית הספר כי היא לא הבחינה בו. הוא אומר שלא. היא מבקשת את מספר הטלפון שלו אבל כשהיא מגלה שהוא נכה היא עומדת לברוח. כששירן מספר לה שהוא לא יושב לקרוא בשמש במגרש כי קאי ופינצ'ר מציקים לו היא מעודדת אותו לצאת להתעמת איתם.
2. מגרש כדורסל. קאי ופינצ'ר מתאמנים ושירן מגיע לקרוא ספר בשמש. קאי קורא לשירן נכה ובתגובה שירן צוחק על קאי שהוא עילג. קאי חוטף לשירן את הספר וזורק אותו ליד הסל. אגם חוזרת. קאי מנסה להתחיל איתה אבל היא מנפנפת אותו. פינצ'ר וקאי נעלבים ועוזבים. אגם מוצאת את הספר של שירן ליד הסל ומתרשמת בטעות שקאי הוא זה שקורא את הספר. בספר רשום הטלפון של שירן.
3. ספרייה. אגם מתקשרת לשירן (וחושבת שהוא קאי). שירן מדבר עם אגם ולא מאמין שהיא באמת התקשרה אליו. היא מדברת איתו על ספרים. רק כשהיא מגיעה לספרייה, תוך כדי שיחה, הוא מבין שהיא חושבת שהוא קאי והוא מתחבא מאחורי מדף ספרים. אגם רוצה לראות אותו ושירן אומר לה שהוא חייב לעוף למשחק. היא מחפשת את קאי מעבר למדף ומתעלמת משירן.
4. אגם פוגשת את קאי. היא מחזירה לו את הספר של שירן ומספרת לו כמה היא נהנתה ממנו. קאי לא מבין על מה היא מדברת אבל מעמיד פנים שהוא קורא ספרים. היא שואלת אותו על הספר, מה אהב וכו'. פינצ'ר צוחק עליו שהיא עושה לו בגרות בספרות. קאי מבין שהיא דיברה עם שירן וחושבת שהיא דיברה איתו. קאי מתעצבן ששירן הנכה מעמיד פנים שהוא שחקן כדורסל.
5. קאי זועם על שירן. שירן מסביר לו שאגם מאוהבת בשניהם. פתאום אגם מתקשרת לשירן בוידאו וקאי עונה לה. "סצנת המרפסת": שירן מדבר מחוץ למצלמה וקאי חוזר על הדברים במצלמה רק עם השפתיים, כאילו יש דילי בין הסאונד לתמונה. אגם מציעה לקאי לצאת לדייט. קאי מאשר את הדייט בקול שלו מבלי לחשוב. פתאום קאי מבין שהוא בבעיה. אם הוא יילך לדייט הכל ייהרס עבור שניהם. קאי מבקש עזרה משירן לקראת הדייט. שירן מסכים בתנאי אחד: שהוא לא ינשק את אגם.
6. שירן מכין את קאי לדייט. יש לשירן תוכנית: הוא יישב מאחוריו ויסמן לו מה להגיד כמו מאמן כדורסל. הם מתקרבים. קאי מספר לו על הקושי מול הוריו. שירן מספר לו שרק כשהוא קורא הוא מרגיש חי. קאי שואל את שירן על הספר שהוא קרא ושירן מציע לו לקרוא אותו.
7. במגרש קאי קורא בספר במקום להתאמן עם פינצ'ר. פינצ'ר מקנא על החברות החדשה של קאי שבגללה הם לא מתאמנים לגמר הגביע. הוא לא מבין מה קאי מוצא בנכה הזה.
8. בדייט קאי מצליח להרשים את אגם בעזרת שירן. אגם רוצה לנשק את קאי. קאי מסרב וטוען שהוא ביישן. אגם יוצאת לשירותים. כל אחד מהם בטוח שאגם מאוהבת בו. הם רוצים לברר במי משניהם היא מאוהבת. קאי רוצה לגלות לאגם את האמת אבל שירן מזהיר אותו שהם יאבדו אותה שניהם. שירן מציע תוכנית שתגרום להם לגלות אם היא מאוהבת באופי או במראה: קאי יעמיד פנים שהוא נפצע והוא בכיסא גלגלים. רק לכמה ימים. קאי מסרב בגלל משחק גמר גביע למחרת. אגם חוזרת ושואלת את קאי אם הוא חבר של שירן. קאי עונה ששירן רק חושב שהוא חבר שלו.
9. קאי ופינצ'ר מתאמנים לגמר הגביע במגרש. אגם מגיעה ומספרת שפינצ'ר כתב לה שקאי רוצה להראות לה משהו במגרש. פינצ'ר מבקש ממנה להתקשר לקאי. תחילה אגם לא מבינה כי קאי עומד לידה אבל מתרצה ומתקשרת למספר של קאי. שירן עונה ואגם מבינה שהם שיקרו לה והיא מאוהבת באדם שלא קיים. שירן לוקח את כל האשמה עליו. אגם כועסת ומבקשת מהם שיעזבו אותה שניהם.

10. ספרייה. ערב משחק גמר הגביע של קאי. פינצ'ר מחפש את שירן. הוא מספר לו שקאי בבית חולים. הוא טוען שהוא שבר את הרגל אבל הרופאים לא מוצאים שבר בצילום. פינצ'ר משוכנע שהנכות הפתאומית הזאת קשורה לשירן, ושרק הוא יוכל לשכנע אותו ללכת למשחק.
11. בבית חולים שירן מנסה לשכנע את קאי לשחק בגמר הגביע. קאי מסכים בתנאי ששירן יסלח לו על האופן שבו הוא דיבר אליו. אגם סולחת לשירן וקאי משום שרק בזכותם היא למדה להכיר את שירן.
12. אפילוג: אגם יוצאת עם שירן.

קורות חיים

יהונתן קלדרון

משגב דב36היגב

yonatan.cal@gmail.com

<http://ycalderon.co.il/>

<https://dramaisrael.org/playwright/yonatan Calderon/>

050-9340099

בן45

כתיבה

• מתחת לעור, 2013

המרכז הגאה

מבוסס על סיפור אמיתי על רומן בין קצינה נאצית לאסירה יהודייה. המחזה הופק בלונדון ובוינה ותורגם לאנגלית, איטלקית, גרמנית, רוסית וצ'כית.

• לזאת יקרא אישה, 2017

התיאטרון הלאומי הבימה, אולם ברטנוב

מבוסס על האוטוביוגרפיה של אפרת טילמה, מראשונות הנשים הטרונסיות בישראל. המחזה עוקב אחרי תחנות בחייה מבר המצווה שלה, דרך הרדיפה שלה על ידי המשטרה ועד התנדבותה כשוטרת במשטרת ישראל.

ההצגה זכתה במקום הראשון בפסטיבל סתיו תיאטרוני 2018.

• ליידי סטיגמטה, 2020

הבימה 4

המחזה עוסק בדראג קווין צעיר הגוסס מאידס ובחבר ילדות שלו שהפך לכומר קתולי, המגיע להוציא ממנו וידוי על חטאיו. ההצגה כוללת מופע דראג, שירים בלייב וסטנדאפ.

השכלה

תואר ראשון בספרות עברית ואמנות

אוניברסיטת בן גוריון, 2011

• בהצטיינות

• מצטיין מחלקתי מטעם מרכז הקשרים לחקר הספרות והתרבות

תואר שני באמנות התיאטרון

אוניברסיטת תל אביב, 2020

• כולל כתיבת תזה בהנחיית פרופ' שולמית לב אלג'ם

• זוכה מלגת שוטלנדר לתלמידי מחקר

התנדבות

מרכז שח"ף, אשדוד

2020-2021

לימדתי קבוצה מדהימה של נכים קשים בעלי מוגבלויות מוטוריות ודיבוריות כתיבה יוצרת, על מנת לתת להם כלים לספר את הסיפור שלהם. חלקם מתקשים בדיבור, חלקם בעלי פיגור שכלי.

ניסיון

חבר ועדת הרפרטואר בתחום התיאטרון של סל תרבות ארצי

2016-2022

סל תרבות ארצי הוא תוכנית חינוכית של משרד החינוך האחראית על חשיפת תלמידי ישראל לתרבות ואמנות כחלק ממערכת החינוך הפורמלי. לאחר דיון מקצועי חברי הועדה ממליצים על ההצגות אליהן ייחשף הנוער.

1. פגישה חצי פגישה

[הספרייה. אחר צהריים חורפי. שירן יושב מאחורי שולחן כך שלא רואים שהוא בכיסא גלגלים. הוא קורא בדף האחרון של הספר "מר ורטיגו" מאת פול אוסטר. נכנסת אגם מחזיקה בספר כלשהו שהיא סיימה לקרוא ומתכוונת להחזיר. היא מבחינה בשירן אך מבלבלת אותו עם מישהו אחר, ולא יודעת שהוא בכיסא גלגלים. היא מתיישבת לצידו ומפלטטת איתו. שירן מסיים את הספר "מר ורטיגו" ומניח את הספר. היא מחייכת לעברו]

אגם: "מר ורטיגו". איך הוא?

שירן: הרגע סיימתי אותו.
איזה סיום! אני אומר לך, רציתי לעמוד ולמחוא כפיים!

אגם: וואו, עד כדי כך? אז אולי אני אשאל אותו אחר כך. אני מתה על פול אוסטר.

שירן: בטח, בבקשה.

[נותן לה את הספר]

אגם: על מה הוא בעצם?

שירן: הממ... זה על נער שלומד לעוף.

אגם: לעוף?!

שירן: כן, אבל הוא לא איזה סופרמן. להפך. הוא יתום עני וחסר השכלה.
איזה מאסטר אחד מאמץ אותו ומלמד אותו לעוף.

אגם: איך מלמדים מישהו לעוף?

שירן: פשוט תקראי!

אגם: חלמת פעם שאתה עף?

שירן: [נבוך] ...האמת שיש לי חלום כזה שחוזר על עצמו...

אגם: [מתלהבת] שאתה עף כמו סופרמן?

שירן: לא בדיוק. יותר כמו ציפור. זה קצת מביך...
אני נמצא בחצר בית הספר. [מנופף בידיים במהירות] ואני מנפנף בידיים, ופתאום אני מתרומם מעל הקרקע – ואז אני עף!
ואני מסתכל למטה ורואה את כל הילדים המומים, מצביעים עלי...

אגם: אתה עף על עצמך. מילולית. [ביט]

שירן: לא חשבתי על זה ככה!...

אגם: אני בעד. למה שלא תעוף על עצמך!

[שירן נבוך. אגם ממשיכה לפלטט איתו]

- אגם:** מתי בכלל יש לך זמן לבוא הנה?
- שירן:** מזתומרת? אני יושב פה כל הזמן.
- אגם:** אני פשוט רגילה לראות אותך במגרש.
- שירן:** אה, כן, בחורף אני נמצא שם הרבה.
- אגם:** לא יצא לי להכיר הרבה בנים כמוך.
- שירן:** איזה קטע. לי לא יצא להכיר הרבה בנות כמוך.
- [אגם מחייכת]
- שירן:** את חלמת פעם שאת עפה?
- אגם:** לאאא, אני עפה על עצמי מספיק כשאני ערה.
- שירן:** למה שלא תעופי על עצמך...
- אגם:** אני אגם.
- שירן:** אני יודע.
כלומר... אני שירן. נעים מאוד.
- אגם:** רוצה ללכת לשתות משהו בקפה? אם יש לך בכלל זמן בין הספרייה למגרש...
- שירן:** אה... כן. וואו, בטח...
- [שירן מתגלגל אחורה ואגם – והקהל – רואה לראשונה שהוא ישוב בכיסא גלגלים]
- אגם:** [מסתכלת בשעון] אוי... ממש מאוחר... אני חייבת לעוף.
- [אגם קמה לברוח]
- שירן:** בדיוק כמו בחלום.
- [אגם נעצרת]
- פתאום הקסם נגמר ואני מתרסק על החול כמו אבן, וכולם מצביעים עלי וצוחקים.
- אגם:** אאוץ'. מילולית.
אני פשוט...
- שירן:** אני מבין. את חייבת לעוף.
- אגם:** פשוט לא ידעתי שאתה...
- שירן:** בכיסא גלגלים? איך לא ידעת? ראית אותי כבר אלף פעם!

- אגם:** כנראה בבלתי אותך עם מישהו אחר.
רגע, לא אמרת לי שאתה משחק כדורסל במגרש?!
- שירן:** כדורסל? אני?! אני אוהב לשבת שם בשמש ולקרוא.
- אגם:** מוזר. הייתי בטוחה שראיתי אותך מתאמן עם קאי ופינצ'ר...
- שירן:** הכדורסל היחידי שאי פעם שיחקתי זה כשניסיתי לתפוס את הספר שלי כשהם שיחקו איתו מסירות...
- אגם:** הבריונים האלה מציקים לך?
- שירן:** מה פתאום?! רק כשאני שם...
- אגם:** ובגלל זה אתה יושב לקרוא כאן בפנים ולא יוצא לשמש?
- שירן:** כאן בספרייה יש פחות סיכוי למצוא אותם...
- אגם:** אז אתה פשוט מוותר ונותן להם לנצח?
- שירן:** מה עוד אני יכול לעשות?
- אגם:** תצא לשם ותנצח אותם במשחק שלהם!
- שירן:** בכדורסל?...
- אגם:** לא! - במילים! הם צוחקים עליך? תצחק עליהם חזרה!
אתה הרבה יותר שנון מהם!
- שירן:** אני לא בטוח שזה רעיון טוב...
- אגם:** שטויות, צא אליהם עכשיו ותלמד אותם לקח!
- שירן:** האמת שהבאתי מהבית ספר שתכננתי לקרוא בשמש.
- אגם:** אין סיבה שלא תעשה את זה! זאת השמש של כולם ולא של אבא שלהם!

2. זה הכי טוב שלך?

[מיד בהמשך. יום חורף שמשי. מגרש כדורסל בפארק. קאי קולע סלים במרגש הכדורסל עם פינצ'ר. ליד הסל זרוק הסוויטשרט של קאי. שירן מתקרב למגרש כדי לקרוא ספר כמו שתכנן. הוא מוציא את הספר "מובי דיק" מאת הרמן מלוויל ומתחיל לקרוא בו]

קאי: פינצ'ר, קלוט מי כאן!

פינצ'ר: שוב החנון הזה! מה הוא נדבק אלינו? [לשירן] עוף מפה, יא מסכן! אמרנו לך לא להתקרב למגרש שלנו!

שירן: זה לא המגרש שלכם. זה מקום ציבורי. ובא לי לקרוא כאן בשמש.

קאי: 'סתלק מפה, יא נכה!

שירן: זה הכי טוב שלך?

קאי: מה?...?

שירן: לא הצלחת לחשוב על משהו יותר שנון מ"נכה"?

קאי: אה...

שירן: למשל: בזבוז של נעליים, אלרגי למדרגות, לא עומד בתקווה, ממש גרוע בסטנד-אפ, יושב שבעה כל שבוע, המרפאה שלו היא פנצ'ריה.

פינצ'ר: יש לי גם אחת! איפה תמצא כלב בלי רגליים?

שירן: איפה שהשארת אותו.

[פינצ'ר ושירן צוחקים]

מכיר את זאת -
איך קוראים לילד בכיסא גלגלים?

פינצ'ר: איך?

שירן: בשם שלו.
תודה רבה, אני הייתי שירן.

קאי: אתה חושב שאתה חכם, מה?

[קאי זורק את הכדורסל על שירן ומעיף לו את הספר. שירן מנסה להרים את הספר ולא מצליח. פינצ'ר חוטף לו את הספר]

שירן:

תחזיר את זה!
[לעצמון] לא שוב...

[פינצ'ר וקאי משחקים מסירות עם הספר מעל ידיו של שירן]

שירן:

תחזירו לי את הספר! זה לא מצחיק!
[לעצמון] ידעתי שזה רעיון גרוע...

קאי:

רוצה לקרוא ספר? לך למקום אחר! מה אתה יושב כאן לידנו כאילו אנחנו חברים שלך?

פינצ'ר:

די כבר, קאי, תעזוב אותו. בוא נתאמן! שכחת בעוד שבוע יש לך גמר גביע!

[קאי זורק את הספר לא רחוק מהסוויטשרט שלו והם ממשיכים לשחק. נכנסת אגם, היא באמצע שיחה בטלפון]

אגם:

[בטלפון] יובל, מי זה הייצור הזה ששלחת לי?
[פאזזה] כן, הוא חתיך! טוב לך? אולי אם במקום לעשות פוזות למצלמה בחדר כושר הוא היה פותח איזה ספר...
את לא באמת חושבת שאני אצא עם מישהו שמאוהב בהשתקפות שלו במראה?

פינצ'ר:

קלוט, אחי!

קאי:

קבל איך אני משיג ממנה טלפון!

[קאי ניגש לאגם]

אגם:

שניה, יובל. אני כבר איתך.

קאי:

[בנונשלנט] ממצב?

אגם:

"ממצב"? אפילו בדיבור יש לך שגיאות כתיב?

קאי:

אה...

אגם:

אם חשבת להתחיל איתי, אל תטרח. אני אצא עם שירן לפני שאני אצא איתך.
הוא לפחות יודע את האלף בית.

קאי:

יאללה, יאללה! מי את חושבת שאת? לכי עם הבזבז של נעליים הזה!
בוא פינצ'ר.

פינצ'ר:

אבל מה עם הגמר גביע?

קאי:

אמרתי בוא כבר!

[קאי ופינצ'ר יוצאים. קאי שוכח את הסוויטשרט שלו ליד הסל, ולידה זרוק הספר של שירן]

שירן:

תודה.

אגם:

על מה?

שירן: על שעודדת אותי לעמוד מולם. כלומר לשבת מולם.

[אגם צוחקת]

שירן: התכוונת למה שאמרת לקאי?

אגם: מה אמרתי?

שירן: את באמת מעדיפה לצאת איתי מאשר עם קאי?

אגם: [נקרעת מצחוק, נרגעת] לא באמת התכוונתי...

שירן: [צוחק איתה כדי להסתיר את העלבון] ברור שלא...

אגם: התכוונתי שאתה לפחות קורא ספרים...
אבל אתה... [נכה]

שירן: אני מה?

אגם: אתה... לא... זתומרת, אתה כן... אני פשוט... לא...

שירן: [מסתכל בשעון] וואו, זאת השעה? אני חייב לעוף.

[שירן ממהר לעזוב. אגם חוזרת ליובל בטלפון]

אגם: [לטלפון] יובל, את עדיין כאן?

מה זה סליחה, זה היה קאי. הוא ניסה להתחיל איתי אבל נפנפתי אותו.
[פאזזה] אל תתחילי שוב! אם הוא כל כך מוצלח בעינייך אז תצאי איתו את!
[פאזזה] נכון, אף אחד לא מספיק טוב לי! על מה אני אמורה לדבר איתם?

[אגם עומדת לעזוב לכיוון השני ובדרך מבחינה בספר של שירן שזרוק ליד הסל. היא מרימה את הספר]

חכי שניה, יובל.

קאי שכח כאן את הסוויטשרט שלו.

ומה זה? "מובי דיק"? קאי קורא את "מובי דיק"?

[פאזזה, מקשיבה ליובל בטלפון]

נשבעת לך! [פאזזה]

ואם כן? אני חייבת לו התנצלות!

[היא פותחת את הכריכה של הספר]

או! זה בטח הטלפון שלו. [פאזזה]

אני חושבת שאני הולכת להתקשר אליו!

3. שיחה בספרייה

[למחרת. הספרייה. הטלפון של שירן מצלצל]

ספרנית:	שקט!
שירן:	[לספרנית] סליחה... [לטלפון] הלו?
אגם:	שלום!
שירן:	מי זאת?
אגם:	זאת אני, אגם! רציתי להתנצל על אתמול.
שירן:	באמת?
אגם:	כן, לא הייתי צריכה להניח עליך הנחות.
שירן:	וואו... אני לא יודע מה להגיד...
ספרנית:	שקט!
שירן:	סליחה!...
אגם:	אתה בספרייה?
שירן:	כן.
אגם:	אגב, הספר שלך אצלי.
שירן:	"מובי דיק"? שכחתי אותו במגרש...
אגם:	מאוד הפתיע אותי שאתה קורא אותו.
שירן:	באמת? למה?
אגם:	זה ספר רציני. זה לא "יומנו של חנון".
שירן:	כן... אני מצליח לקרוא ספרים של מבוגרים. בלי תמונות בכלל!
אגם:	[צוחקת] מרשים מאוד. גם בלי ניקוד!
שירן:	את קראת אותו?
אגם:	האמת שלא. איכשהו אף פעם לא יצא לי.
שירן:	באמת? זה הספר האהוב עלי.
אגם:	אולי תסכים להשאיל לי אותו? הוא ממילא כבר אצלי...

- שירן:** בטח.
- אגם:** מתי יש לך בכלל זמן להתאמן אם אתה כל היום בספרייה?
- שירן:** להתאמן?
- אגם:** בכדורסל!
- שירן:** כדורסל? ...
- אגם:** חשבתי שאני בחיים לא אכיר שחקן כדורסל שקורא ספרים!
- שירן:** [לעצמו] קאי! ...
- אגם:** אני יודעת איך קוראים לך!
- שירן:** כן ... קאי! קוראים לי קאי ... כמו שאת כבר יודעת. אני קאי.
- אגם:** אתה עושה לי חשק לבוא לראות אותך משחק. מתי המשחק הבא שלך?
- שירן:** מתי? ... הממ ... מרוב משחקים אני קצת מבולבל ...
- אגם:** נדמה לי ששמעתי שזה מול בני סכנין, לא?
- שירן:** כן ... נכון! ... סחלין.
- אגם:** אני אבוא לעודד אותך!
- שירן:** סגור!
- [אגם נכנסת לספרייה וממשיכה לדבר בטלפון]
- אגם:** אלא אם כן אני אפגוש אותך עוד לפני המשחק.
- שירן:** לפני? ...
- אגם:** בספרייה! אני ממילא צריכה להחזיר ספרים.
- שירן:** [צחוק במבוכה] לא! ...
- אגם:** אתה לא רוצה לפגוש אותי?
- שירן:** בטח שאני רוצה ... אבל בספרייה אי אפשר לדבר. הספרנית הזאת לא נותנת אפילו לנשום בקול רם.
- ספרנית:** שקט!
- שירן:** סליחה ...
- אגם:** מאוחר מדי. אני כבר בספרייה.

- שירן:** באמת?!
- אגם:** אמרתי לך שאני צריכה להחזיר ספרים.
- שירן:** איפה את?!
- אגם:** איפה אתה? אני לא רואה אותך.
- [שירן מתחבא מאחורי כוננית ספרים. אגם נמצאת מצידה השני]
- שירן:** אני כאן, לידך.
- [אגם סוגרת את הטלפון]
- אגם:** [מחקה את הזמרת נון] איפה אתה אתה פה? פה לא פה לא פה פה?
- שירן:** אני כאן. מאחורי הספרים. אני בדיוק בוחר ספר.
- אגם:** אני באה אליך.
- שירן:** לא!
- אגם:** מה קרה?
- שירן:** לא עכשיו.
- אגם:** למה לא?
- שירן:** אני רוצה להכיר אותך קודם, בלי שהמראה החיצוני יפריע.
- אגם:** [מתרגשת] גם אתה מרגיש שהמראה החיצוני שלך מפריע לאנשים לראות מי אתה באמת?
- שירן:** כן, בדיוק!
- אגם:** אנשים מקנאים בי. הם לא מבינים שלהיראות כמוני זאת קללה!
- שירן:** קללה?! ... קללה!
- אגם:** אנשים לא מתעניינים במה שיש לי להגיד. אף אחד לא מקשיב לי בכלל.
- שירן:** כן, אני כל כך מבין אותך. קשה להיות כל כך ... הממ...
- אגם:** חתיך?
- שירן:** בדיוק.
- אגם:** אני מבטיחה לראות אותך באמת, מעבר למראה החיצוני.
- שירן:** את נשבעת?

אגם: נשבעת. אז אל תזוז. אני באה אליך.

שירן: אוי! נזכרתי שיש לי אימון. אני חייב לעוף.

אגם: חכה! תרצה לצאת לדיוט?

[אגם מחפשת את קאי מעבר למדף. היא רואה את שירן ומתעלמת ממנו, חולפת על פניו ומחפשת את קאי]

אגם: קאי? קאי?!

[מבחינה בשירן]

שירן! ראית במקרה את קאי?

שירן: כן... הוא בדיוק יצא. הוא נראה ממש ממהר.

אגם: תודה. להתראות!

[אגם יוצאת. שירן נאנח]

4. מובי דיק

[למחרת. מגרש הכדורסל. קאי מתאמן עם פינצ'ר. אגם נכנסת]

אגם: הנה אתה! רציתי להחזיר לך את הסוויטשרט שלך.

קאי: אה, תודה! שכחתי אותו במגרש!

אגם: וגם את הספר שלך.

[נותנת לו את הספר "מובי דיק" של שירן]

קאי: הספר שלי?...

אגם: רציתי לתת לך אותו קודם, כשהיית בספרייה.

פינצ'ר: בספרייה? בחיים לא נכנסת לספרייה...

[קאי בועט בפינצ'ר שישתוק]

קאי: כן, בטח. אני כל הזמן בספרייה. אני ממש גר שם.

פינצ'ר: יש לנו בכלל ספרייה?

[קאי בועט בפינצ'ר שוב]

אגם: נהייתי ממנו מאוד. סיימתי אותו בערב אחד. אני מבינה למה הוא הספר האהוב עליך.

קאי: בטח, הספר שהכי אהבתי... מכל הספרים שקראתי...

אגם: אתה קורא הרבה ספרים, מה?

קאי: ברור, מה? אני מת על ספרים!

פינצ'ר: אחי, אתה מסתבך פה.

אגם: גם אני! איזה ספר אתה קורא עכשיו?

[קאי מרים את הספר "מובי דיק" שאגם מסרה לו]

קאי: אה... "מובי [Movie] דיק".
[מסתכל על פינצ'ר בשביעות רצון]

אגם: [צוחקת] אה... נכון. "מובי [Movie] דיק" [חושבת שהוא התלוצץ]
תודה שהשאלת לי אותו כשאתה באמצע הקריאה.

פינצ'ר: ברור, מה, הוא כבר קרא אותו!

קאי: מה, זה הספר האהוב עלי!...

- אגם:** אגב, מה חשבת על הדמות של ישמעאל?
- פינצ'ר:** אה, באמת מה חשבת על ישמעאל? אני גם סקרן.
- קאי:** מה חשבת? ... אחלה דמות.
- אגם:** ואחאב?
- פינצ'ר:** וואי, זאתי עושה לך בגרות בספרות!
- קאי:** האמת שהכי אהבתי את הדמות של... מובי [Movie] דיק!
- אגם:** הלוויתן?
- קאי:** לויתן? ... אה... כן! הלוויתן!
- אגם:** בכלל לא חשבת על זה. אתה צודק! הלוויתן הוא הגיבור האמיתי של הסיפור!
- קאי:** מה, זה ברור!
- אגם:** אתה אוהב עוד סופרים אמריקאיים?
- פינצ'ר:** [לוחש] אתה בקושי יודע מה זה בוטנים אמריקאיים!
- [קאי בועט בפינצ'ר שישתוק]
- קאי:** מאוד!
- אגם:** אולי תוכל להמליץ לי על ספרים שאהבת?
- פינצ'ר:** כן, אחי, תן לה כמה המלצות על ספרים שקראת בזמן האחרון - אולי "חמישים גוונים של פרקט"?
- אגם:** אני התחלתי לקרוא את "ענבי זעם".
- פינצ'ר:** זה לא הסרט ההוא עם ארנולד שוורצנגר?
- קאי:** אני מת על הספר הזה!
- אגם:** באמת?! זאת פעם ראשונה שאני מכירה שחקן כדורסל שאוהב את ג'ון סטיינבק!
- קאי:** [לפינצ'ר] סטיינבק? הוא לא היה המאמן של מכבי תל-אביב?
- אגם:** טוב, אני לא אפריע לכם להתאמן.
- אני באמת לא מבינה איך אתה מוצא זמן גם לקרוא כל כך הרבה וגם להתאמן!
- פינצ'ר:** גם אני לא מבין!
- [קאי בועט בפינצ'ר שישתוק]

- אגם:** להתראות, קאי!
[אגם יוצאת]
- קאי:** מה הלך פה הרגע?
- פינצ'ר:** אתה לא מבין? היא מבלבלת אותך עם מישהו אחר!
- קאי:** עם מי?
- פינצ'ר:** זה הספר של הנכה ההוא שנדבק אלינו! היא חושבת שאתה זה הוא!
- קאי:** זאת כבר הבעיה שלה.
- פינצ'ר:** אבל אם היא חושבת שאתה הוא, זה אומר שהיא חושבת שהוא זה אתה!
- קאי:** הנכה ההוא מעמיד פנים שהוא אני?
אני אפרק לו את הצורה! כשאני אסיים איתו הוא יהיה בכיסא גלגלים!
- פינצ'ר:** אבל הוא כבר בכיסא גלגלים!
- קאי:** [מאיים להרביץ לפינצ'ר] ...!

5. רעיון גאוני

[מיד בהמשך. שירן מגיע למגרש לקרוא בספר חדש]

פינצ'ר: תראו מי מגיע!

שירן: אל תתחילו שוב!

קאי: באת להתאמן איתנו?

שירן: להתאמן? ...

קאי: חשבתי שאתה שחקן כדורסל.

שירן: אני... למה אתה אומר את זה? ...

קאי: קח. אגם מוסרת שהיא סיימה לקרוא אותו.

[מחזיר לו את הספר שלו]

שירן: אה... זה. זאת לא אשמתי. היא התקשרה אלי. בהתחלה בכלל לא הבנתי שהיא חושבת שאני אתה. וכשכבר הבנתי היה מאוחר מדי...

קאי: מאוחר מדי להגיד לה שאתה חנון נכה ולא שחקן כדורסל?

שירן: בדיוק! בגלל שהיא כבר נדלקה עלי.

קאי: היא? נדלקה עליך?!

שירן: זה לא הזיק שהיא חשבה שהיא מדברת איתך.

קאי: אז היא נדלקה עלי! רגע, אגם נדלקה עלי?

שירן: היא נדלקה עליך בזכותי! בזכות המילים שלי.

קאי: דיברת איתה על ספרים של חנונים?

שירן: האמת שדיברנו על כדורגל...

קאי: על כדורגל?!

שירן: כן. לא באשמתי. זאת היא העלתה את הנושא.

קאי: אבל אני שחקן כדורסל!

שירן: [מהורהר] אז אולי היא דיברה על כדורסל... משהו עם כדור. אני כמעט בטוח בזה.

קאי: על כדורסל אני יכול לדבר איתה בעצמי... ועל הדרך אני אגלה לה ששיקרת לה!

- שירן:** היא הציעה שניפגש לדיוט.
- קאי:** אני ואתה?
- שירן:** אתה והיא!
- קאי:** אני והיא?!
- שירן:** זה מה שאתה רוצה, לא? לצאת איתה!
- קאי:** [מודאג] כן, אבל אם אני אפגש איתה היא תבין שאני חכם כמו נעל.
- פינצ'ר:** Air Jordan אורגינל. משוק הכרמל.
יאללה, קאי, אני עושה את זה בשבילך! בוא נחזור להתאמן.
- [פתאום אגם מתקשרת לשירן בוידאו. בקצה השני של הבמה רואים אותה מדברת אל הטלפון שלה]
- שירן:** זאת היא! היא מתקשרת אלי בפייס-טיים!
מה נעשה?!
- קח דבר איתה אתה!
- קאי:** אני?! מה אני אגיד לה?!
- [שירן דוחף לקאי את הטלפון שלו ליד. קאי עונה לשיחה בחשש]
- אגם:** קאי!
- קאי:** היי אגם!
- אגם:** שומע, התחלתי לקרוא ספר חדש ואני חושבת שממש תאהב אותו.
- קאי:** [מגמגם] ספר?! ... איזה יופי! ... אני קורא המון ספרים! ...
- שירן:** [לוחש לקאי] תשאל אותה איזה ספר!
- קאי:** איזה ספר? ...
- אגם:** "מר ורטיגו" של פול אוסטר.
- קאי:** מר מה טריגו? ...
- שירן:** קראתי אותו כבר!
- [קאי מסתכל על שירן בהלם]
- שירן:** [מסמן לקאי] תחזור אחרי! עם השפתיים!
- קאי:** [עם השפתיים, ללא קול] קראתי אותו כבר!

- אגם:** מוזר. פתאום הקול והתמונה לא בסינק.
- [ברפליקות הבאות שירן מדבר וקאי חוזר על דבריו עם השפתיים בדיליי]
- שירן:** כנראה שיש לך בעיה באינטרנט.
- אגם:** כן. הטלפון עושה לי בעיות לפעמים.
אז מה אהבת כל כך ב"מר ורטיגו"?
- שירן:** אהבתי את זה שהנער צריך ללמוד לוותר על האגו שלו כדי להתנתק מהאדמה ולהתחיל לרחף.
- אגם:** אתה יודע, אני חייבת לך התנצלות.
- שירן:** על מה?
- אגם:** הנחתי שכולך אגו. כמו הנער בספר, לפני שהוא למד לעוף.
אבל טעיתי לגביך.
- שירן:** ההתנצלות מתקבלת.
- אגם:** אז מה לגבי הדייט שדיברנו עליו? אתה לא רוצה לצאת איתי?
- קאי:** [מתפרץ בשמחה] בטח שאני רוצה!
- [שירן מסתכל עליו המום]
- אגם:** מחר בשמונה בערב? קפה נחמני?
- קאי:** קבענו...
- אגם:** מוזר, פתאום הסינק הסתדר...
- קאי:** כן, מוזר...
- אגם:** אז נתראה שם!
- [אגם מנתקת]
- פינצ'ר:** מה עשית?!
- קאי:** מה עשיתי?...
- פינצ'ר:** הסכמת לצאת איתה לדייט!
- קאי:** בטעות... רגע, זה רע?
- פינצ'ר:** שיחת וידאו זה עניין אחד, אבל דייט?!
- בשנייה שתפתח את הפה היא תגלה שהספר האחרון שקראת זה "פינוקי הולך לגן"!

- קאי:** זה לא נכון! [פאזזה]
אני לא קראתי אותו... [ביט]
שיט, מה עשיתי?
שירן, אתה חייב לעזור לי!
- שירן:** אתה מבקש ממני עזרה?
- קאי:** אתה חכם! תסביר לי איך אני יוצא מזה? איך אני מרשים אותה?
- שירן:** טוב, אני אעזור לך. אני אכין אותך לדייט.
- קאי:** באמת?! אתה תעשה את זה בשבילי?
- שירן:** בתנאי אחד.
- קאי:** מה שתגיד!
- שירן:** בתנאי שלא תנשק אותה.
- קאי:** אני מבטיח.
- פינצ'ר:** ומה עם הגמר גביע?
- קאי:** הוא יחכה קצת. אולי אני אזכה בעוד גביע!

6. ההכנות

[הספרייה, למחרת]

- קאי:** אז זאת הספרייה המפורסמת?
- ספרנית:** שקט! שקט!
- קאי:** סליחה...
- שירן:** תכירו – ספרייה, קאי. קאי, ספרייה. אגב, הדברים האלו על המדפים נקראים ספרים.
- קאי:** מצחיק מאוד, שירן. אני בחיים לא אצליח להרשים אותה! אפילו אתה לא תוכל להפוך אותי לחכם בכמה שעות...
- שירן:** אל תדאג, אני אלמד אותך מה לענות. אם היא תשאל אותך נניח מי הסופרים האהובים עליך, אז תגיד לה מאיר שליו ועמוס עוז. אי אפשר לטעות עם מאיר שליו ועמוס עוז.
- קאי:** מי?!
- שירן:** אני חוזר ב'. אפשר לטעות עם מאיר שליו ועמוס עוז.
- קאי:** איך אני אמור לזכור את זה?
- שירן:** לא ביקשתי ממך לקרוא עד מחר את "רומן רוסי" ו"סיפור על אהבה וחושך". אתה רק צריך לזכור שני שמות! תשנן אותם!
- קאי:** אם הייתי יודע לשנן הייתי עושה בגרות!
- שירן:** [בקול] אתה לא עושה בגרות?
- ספרנית:** שקט! שקט!
- שירן:** סליחה...
- קאי:** בשביל מה? שחקן כדורסל לא צריך תעודת בגרות.
- שירן:** כן, השכל שלכם הוא ברגליים...
- קאי:** אנשים חושבים שכדורסלנים הם טיפשים, אבל האמת היא שכדורסל הוא משחק לא פשוט. שחקן טוב צריך להבין בשנייה אחת מה קורה על המגרש ולהגיב בפעולה הנכונה. צריך כל הזמן להיות בקשר עין גם עם המאמן, גם עם שאר השחקנים, גם עם הקבוצה היריבה וגם עם הכדור.
- שירן:** וואו, לא חשבתי שזה משחק כל כך מורכב...
- קאי:** מה איתך? יש מלא טקטיקה בכדורסל! יש תרגילי הגנה ותרגילי התקפה והמאמן מסמן לנו בתנועה סודית עם הידיים איך להגיב.

אבל מה כל האימונים האלה עוזרים לי עכשיו?
הלוואי ואתה היית יכול לצאת לדיוט הזה במקומי...

- שירן:** אתה גאון!
- קאי:** באמת?!
- שירן:** כשחושבים על זה, אגם מאוהבת בפנימיות שלי ובחיצוניות שלך.
אז כל מה שצריך זה שנהפוך להיות אדם אחד.
- קאי:** רעיון גאוני!
רגע... מה?
- שירן:** אתה תצא איתה לבית קפה אבל אני אדבר מהפה שלך.
- קאי:** רעיון גאוני!
רגע... מה?
- שירן:** אני אשב בבית קפה מאחורי אגם ואסמן לך מה לענות לה בלי שהיא תראה.
- קאי:** ואיך בדיוק נעשה את זה?
- שירן:** בדיוק כמו במגרש!
- קאי:** ננצח את אגם בכדורסל?
- שירן:** כמעט. נתכונן לכל שאלה שאגם יכולה לשאול. לכל שאלה תהיה לך תשובה מוכנה ואני אסמן לך עם היד מה לענות, בדיוק כמו מאמן כדורסל. לכל התקפה תהיה הגנה.
- קאי:** אחי, היא תעלה עלינו בשנייה!
- שירן:** אל תדאג, היא לא תשים לב אלי בחיים.
- קאי:** למה אתה כל כך בטוח?
- שירן:** [בתסכול] ככה זה, נכים הם שקופים.
- קאי:** נגיד, אם היא תשאל מי הסופרים האהובים עלי?
- שירן:** אז אני אגרד באף [מגרד באף] ואתה תענה "מאיר שליו ועמוס עוז".
- קאי:** [משנן] מגרד באף זה מאיר שליו ועמוס עוז.
- שירן:** ואם היא תשאל איזה ספר אתה קורא עכשיו, אני אשפשף את העיניים [משפשף את העיניים], ואתה תענה "מאה שנים של בדידות".
- קאי:** מאה שנים של בדידות? זה נשמע ממש מדכא. אתה בטוח שאני רוצה לקרוא אותו?
- שירן:** סמוך עלי, זה ספר מעולה. אתה ממש נהנית ממנו.

- קאי:** [משנן] משפשף את העיניים. מאה שנים של בדידות. ממש נהייתי ממנו. אתה ממש אוהב את זה?
- שירן:** מה?
- קאי:** לקרוא ספרים.
- שירן:** אין על ספרים! ספר טוב זה כמו מכונת זמן... לא. יותר ממכונת זמן - כשאני קורא אני יכול לברוח מהעולם הזה. להיות מישהו אחר.
- [שירן מנסה להוריד ספר ממדף גבוה, וקאי עוזר לו]
- קאי:** ווטאבר. העיקר שנצליח להרשים אותה.
- שירן:** ותזכור שהבטחת - מה שלא יקרה אל תנשק אותה!
- קאי:** [צוחק] אתה דלוק עליה, מה?
- שירן:** מה כל כך מצחיק בזה?
- קאי:** נראה לך שיש לך סיכוי איתה?
- שירן:** זה כל כך מופרך בעיניך?
- קאי:** אתה יודע, אתה...
- שירן:** אני מה?
- קאי:** לא קם בתקווה וכל זה...
- שירן:** נכון, הרגליים שלי משותקות. אבל זה לא מה שמגדיר אותי. אני לא רק נכה. אני עוד דברים.
- קאי:** איך היית לפני התאונה?
- שירן:** תתפלא, אבל הייתי דווקא ילד מאוד ספורטיבי. אפילו שיחקתי כדורסל.
- קאי:** באמת? אתה שחקת כדורסל?!
- שירן:** אפילו אמרו שיש לי עתיד בתור שחקן מקצועי.
- קאי:** באמת?!
- שירן:** אבל אז נהג שיכור לא עצר באדום... ומאז אני לא יכול לעמוד. בטח שלא לרוץ. אבל למזלי המוח שלי עובד בסדר גמור.
- קאי:** בטוח יותר טוב משלי...
- שירן:** אז שקעתי ספרים. בעזרת הספרים אני יכול לברוח מכלא הזה של הגוף. להיות לרגע מישהו אחר.

- קאי:** אל תגזים! להיות נכה זה לא כלא!
- שירן:** [בציניות] לא, מה, להיות נכה זה להיט!
- קאי:** באמת?!
- שירן:** ברור! אני אף פעם לא צריך לעמוד בתור. תמיד יש לי מקום ישיבה ממש נוח. והכי טוב – אי אפשר באמת לכעוס עלי. כי אני הרי נכה. אה, כן – ויש לי פטור משעורי ספורט.
- קאי:** פטור משיעורי ספורט? זה המקצוע היחיד שאני טוב בו! כשאני משחק כדורסל אני מרגיש כאילו אני עף.
- שירן:** [נעצב] האמת היא שזה לא כזה להיט להיות נכה. אני יושב בצד ומסתכל על החיים, בזמן שאחרים חיים אותם. זה כמו להיות שחקן ספסל שאף פעם לא עולה למגרש.
- קאי:** אני מבין.
- שירן:** אתה בחיים לא תוכל להבין.
- קאי:** תתפלא, מאז שעליתי ליגה המאמן שם אותי על הספסל. משחקים שלמים אני מחכה להזדמנות לעלות למגרש ולהוכיח את עצמי, אבל הוא לא נותן לי. אז אני דווקא יודע איך זה לשבת בצד ולראות אחרים משחקים.
- שירן:** המאמן שלך טמבל אם הוא לא מעלה אותך למגרש. אתה שחקן מעולה!
- קאי:** אתה יודע, לפעמים המאמן שומר על הספסל שחקן שיש לו כישרון מיוחד. יש לנו שחקן בקבוצה שהוא ממש גרוע בלקלוע לסל, אבל יש לו כושר גופני של חיה! לפעמים המאמן מכניס אותו למשחק רק כדי לעייף את הקבוצה היריבה, לתזז אותם בריצה מצד לצד. אולי גם לך יש איזה כישרון מיוחד שעוד לא גילית.
- שירן:** איזה כישרון כבר יש לי?
- קאי:** מה איתך! אתה מצחיק וחכם! לי אף אחד לא אמר אף פעם שאני חכם. אפילו אבא שלי אמר לי שמבצפר לא ייצא ממני כלום, אז לפחות שאהיה טוב בכדורסל. המאמן הבטיח לי שהוא יעלה אותי למגרש בגמר גביע. אני מתכוון לתת את כולי. אני חייב להוכיח גם למאמן וגם לאבא שלי שאני לא כזה אפס.
- שירן:** אתה? אפס?!
- קאי:** תתפלא, רק כשאני משחק כדורסל אני מרגיש שאני שווה משהו. אני מרגיש פחות לוזר.
- שירן:** לוזר?! אתה מלך הכיתה!
כל הזמן יש סביבך מעריצות. סופרפארם צריכים להוציא בושם בריח שלך!

- קאי:** כולן זורקות אותי ברגע שהן מבינות שאין לי כלום בקופסה.
[ביט] ואתה לא רוצה להריח אותי אחרי משחק.
- שירן:** אתה לא טיפש. רק בגלל שאתה לא קורא ספרים זה לא אומר שאתה טיפש.
- קאי:** אולי תמליץ לי על איזה ספר? אולי זה שקראת במגרש?
- שירן:** "מובי דיק"? אתה רוצה לקרוא את "מובי דיק"?
- קאי:** אולי. על מה זה המובי דיק הזה?
- שירן:** מובי דיק זה השם של הלוויתן.
- קאי:** אז באמת יש לוויתן בספר הזה?
- שירן:** ברור! כל הסיפור עוסק בלוויתן הזה שנקרא מובי דיק.
ישמעאל מצטרף לאוניה של צייד לוויתנים, ושם הוא פוגש את קפטן אחאב, הקברניט של הספינה. קפטן אחאב יוצא למסע נקמה לצוד את מובי דיק שטרף לו את הרגל.
- קאי:** רגע, לאט יותר! אז קפטן אחאב הוא נכה?
- שירן:** עכשיו שאתה אומר את זה, הוא באמת נכה. אף פעם לא חשבתי עליו ככה.
- קאי:** וזה לא מפריע לו להיות קברניט של ספינת צייד?
- שירן:** מה פתאום? הוא חתיכת טיפוס קשוח!
- קאי:** והוא מצליח לצוד את מובי דיק?
- שירן:** [נותן לו את הספר] את זה תקרא בעצמך!
מה נראה לך שאני אקריא לך את הספר לפני השינה?
- קאי:** אתה יודע, בעצם אני ואתה לא כל כך שונים כמו שחשבתי.
- שירן:** אני ואתה? דומים?!
- קאי:** כן.
- שירן:** אתה בדיוק כמוני, רק עם פחות גלגלים ויותר קוביות...
- קאי:** שנינו רוצים להיות משהו אחר ממה שאנחנו.
- שירן:** לכל אחד יש איזושהי מוגבלות. אף אחד לא מושלם.
- קאי:** אתה יודע, למאמן שלי יש קבוצה של נכים.
- שירן:** מה זאת אומרת קבוצה של נכים?
- קאי:** נכים בכיסאות גלגלים שמשחקים כדורסל.

- שירן:** נכים שמשחקים כדורסל?!
- קאי:** אתה אמור להיות חכם, לא שמעת על כדורסל נכים?
הם אפילו די טובים! אולי אתה רוצה לבוא לאימון ניסיון?
- שירן:** אני? לשחק כדורסל?
- קאי:** למה לא? אתה אומר שהיית ממש טוב בזה.
הידיים שלך עובדות כמו שצריך, לא?
- שירן:** כן, אבל...
- קאי:** אז אם אני יכול לקרוא ספר, אתה יכול לקלוע כדור לסל.
- שירן:** אבל...
- קאי:** צא קצת מאזור הנכות!

7. תולעת ספרים

[מגרש הכדורסל בפארק. מאוחר יותר באותו יום. פינצ'ר קולע סלים בזמן שקאי יושב על הספסל וקורא בספר "מובי דיק"]

פינצ'ר: נו, קאי, אתה בא להתאמן?

קאי: עוד שניה.

פינצ'ר: נו, תעזוב כבר את הספר הזה! עוד פחות משבוע הגמר גביע!

קאי: אני בדיוק בקטע מותח! הם כמעט הצליחו לתפוס את מובי דיק!

פינצ'ר: את מה?

קאי: הם כמעט הצליחו לצוד את הלוויתן!

פינצ'ר: איזה לווייתן בראש שלך? בוא לשחק כבר!

קאי: נו פינצ'ר, אני כבר בא...

פינצ'ר: האגם הזאת הפכה אותך לחנון!

קאי: אנחנו יוצאים הערב לבית קפה ואני חייב להרשים אותה.

פינצ'ר: על מי אתה מנסה לעבוד? גם אם איכשהו תצליח לקרוא את הספר הזה, זה לא ישנה כלום. הבחורה הזאת לא בליגה שלך.

קאי: אה, כן?

פינצ'ר: אגם בחורה חכמה. ואתה... איך אני אסביר לך את זה?... נגיד אגם בליגת העל, אז אתה בליגה... ז'.

קאי: אם תפסיק להפריע לי לקרוא, אולי אני אעלה ליגה.

פינצ'ר: הכול בגלל הנכה הזה!

קאי: יש לו שם. קוראים לו שירן. והוא דווקא אחלה גבר.

פינצ'ר: אז עכשיו אתם חברים? תזכור מי החברים האמיתיים שלך!

קאי: [שקוע בקריאה] תירגע, פינצ'ר, אני כבר מסיים את הפרק ובא לשחק...

פינצ'ר: עזוב, לא חשוב. אני זז. שהנכה הזה, [מדגיש את השם בבוז] שירן, יעזור לך להתאמן לגמר גביע שלך.

[פינצ'ר יוצא בכעס]

8. דייט משולש

[בית קפה. קאי ואגם נכנסים ומתיישבים]

אגם: אתה יודע, הקול שלך נשמע שונה בטלפון.

קאי: זה בגלל שהייתי קצת מצונן אותו יום...

[קאי מבחין ששירן לא מגיע. מתבונן לעבר הכניסה בדאגה]

קאי: [לעצמון] נו, איפה הוא?

אגם: מי?

קאי: ה... מלצר.

אגם: כן, השירות פה לא מדהים.

[קאי מסמס לשירן ומסתכל לצדדים בעצבנות]

אגם: הכול בסדר?

קאי: כן... אה... פשוט כתבתי לפינצ'ר שאני לא אגיע לאימון. קבענו לשמונה. שכחתי להגיד לו שאני בדייט. המסכן בטח מחכה לי במגרש בקור.

[נכנס המלצר, שהוא פינצ'ר, וניגש אליהם]

פינצ'ר: שלום! תרצו להזמין?

קאי: פינצ'ר, מה אתה עושה כאן?

פינצ'ר: התחלתי לעבוד פה.

אגם: אתה לא במגרש?

פינצ'ר: במגרש? מה אני אעשה שם לבד בזמן שקאי בדייט? [לאגם] אז את אגם המפורסמת?

אגם: קאי סיפר לך עלי?

פינצ'ר: ברור, הוא לא מפסיק לדבר עלייך. [קורץ לקאי בלי שאגם תראה] הוא בעננים שסוף סוף הוא פגש מישהי שאוהבת ספרים כמוהו. את יודעת, הרבה בנות התחילו איתו באינסטגרם, אבל כשהוא פגש אותן הוא גילה שהן לא העיפרון איפור הכי מחודד בקלמר.

קאי: תודה, פינצ'ר... אני אקח קפה קר.

אגם: פעמיים.

- פינצ'ר:** פעמיים קפה קר לזוג היונים מיד מגיע!
[מוציא את הספר מובי דיק מהתיק של קאי ומניח אותו על השולחן]
אולי תספר לה בינתיים על הספר שאתה קורא עכשיו?
שבגללו לא התאמנו לגמר גביע אתמול.
אני בטוח שהיא תשמח לשמוע עליו.
- קאי:** תודה, פינצ'ר.
[נבוך] מובי דיק. סוף סוף סיימתי לקרוא אותו.
- אגם:** חשבתי שהוא הספר האהוב עליך?
- קאי:** כן, ברור. אני מתכוון שסוף סוף סיימתי לקרוא אותו שוב...
הכי אני אוהב את הדמות של אחאב.
למרות שהוא נכה זה לא מפריע לו להיות קפטן של ספינה!
- אגם:** אף פעם לא חשבתי עליו ככה.
- קאי:** כן, הוא חתיכת טיפוס קשוח!
- אגם:** לא אמרת לי שהכי אהבת את הדמות של הלוויתן?
- קאי:** כן... זה היה בהתחלה, לפני שקראתי... אה... שסיימתי לקרוא אותו שוב.
- אגם:** אז איזה עוד ספרים קראת לאחרונה?
- קאי:** איזה ספרים קראתי לאחרונה?...
[משפשף את העיניים ומגרד באף ומנסה להיזכר בסימנים ששירן לימד אותו]
אני קורא כל כך הרבה ספרים... אני צריך להיזכר...
- אגם:** אני התחלתי לקרוא את "משחקי הרעב".
- קאי:** גם אני!
- אגם:** באמת? ומה חשבת עליו?
- קאי:** הוא מעולה!
- אגם:** אני חייבת להגיד לך שאני לא מבינה את כל ההייפ. זה נחמד וזהו.
- קאי:** כן, מעולה נחמד כזה. לא יותר. די גרוע אפילו.
- אגם:** לא הייתי אומרת גרוע.
- קאי:** לא, גרוע גרוע. גרוע נחמד.
- אגם:** תחליט – מעולה, נחמד או גרוע?
- קאי:** הוא התחיל מעולה ומשם הוא רק התדרדר...
- אגם:** כן, אני מסכימה.

[קאי נאנח בהקלה. במזל הוא הצליח לצאת מזה]

[שירן מגיע ומתמקם בשולחן קרוב מול קאי אבל מאחורי אגם, כך שהיא לא יכולה לראות אותו]

אגם: אז מי הסופרים האהובים עליך?

קאי: סופרים... הממ... כן...

[שירן מגרד באף. אגם מסתכלת אחורה ולא מבינה על מה קאי מסתכל. היא לא מבחינה בשירן]

קאי: [לעצמו] יש לי את זה.
מאיר עוז ועמוס שליו.

[שירן מסמן לו שהוא הפך את השמות]

קאי: כלומר, עמוס שליו ומאיר עוז...

[שירן שם ידיים על הראש בייאוש]

אגם: [צוחקת] באמת נמאס כבר מעוז את שליו. יש עוד סופרים ישראליים חוץ משני אלה!

קאי: אז מי הסופרים האהובים עלייך?

אגם: אני הכי אוהבת את גבריאל גרסיה מרקס.

קאי: אני מת על גבריאל... גרסימה... מרר... שאמרת...!

אגם: אני מאוד אוהבת ריאליזם מאגי.

קאי: אני מת עליה...

אגם: על מי?

קאי: על מאגי.

אגם: [צוחקת] אתה ממש מצחיק! אמרו לך פעם? [ביט]
אז איזה ספר אתה קורא עכשיו?

[שירן משפשף את העיניים אבל קאי שכח את שם הספר "מאה שנים של בדידות". שירן מתחיל לסמן לקאי את הספרות 100 אבל פינצ'ר חושב בטעות שהוא קרא למלצר]

פינצ'ר: כן?

[מזהה את שירן] אתה! מה אתה עושה כאן?!

שירן: גם בבית קפה אתה לא מרשה לי לשבת?

פינצ'ר: לא, הכול טוב. תרצה משהו?

שירן: מלצר אחר.

[פינצ'ר מתעצבן אבל כובש נאלץ לכבוש את הכעס שלו. עוזב]

- קאי:** איזה ספר... "עשר שנים של בדידות".
- אגם:** אתה מתכוון "מאה שנים של בדידות"?
- קאי:** כן, כן. כל כך נהניתי ממנו שזה הרגיש כמו עשר...
- אגם:** [צוחקת] מי היה מאמין שאני אכיר שחקן כדורסל שגם קורא ספרים וגם יש לו חוש הומור!
- קאי:** [מצטט את שירן] אין על ספרים! ספר טוב זה כמו מכונת זמן... לא. יותר ממכונת זמן - כשאני קורא אני יכול לברוח מהעולם הזה. להיות מישהו אחר.
- אגם:** אני שונאת להגיד את זה אבל יובל צדקה.
- קאי:** יובל?
- אגם:** החברה הכי טובה שלי. היא תמיד מנסה לשדך לי בנים חתיכים. כמוך. היא לא מבינה איך אין לי חבר.
- קאי:** ואף פעם לא יצא מזה כלום?
- אגם:** אף פעם אין לי על מה לדבר איתם.
- קאי:** והפעם?
- אגם:** הפעם נראה שיובל שיחקה אותה. בהתחלה חשבתי שאתה עוד בחור שטחי בעטיפה יפה. סתם גוף שרירי. כמו ספר משעמם עם כריכה מושכת. אבל עכשיו אני חושבת שאני מתחילה להתאהב בך בגלל הפנימיות שלך.
- קאי:** [נלחץ] זה גם הפנימיות וגם העטיפה. אל תבטלי את העטיפה!...
- אגם:** כולם אמרו לי שמעניין אותך רק בנות אבל זה לא נכון. אתה דווקא ממש חכם ועמוק.
- קאי:** את מגזימה... אני לא כזה חכם... די ממוצע...
- [שירן מסמן לקאי איקס עם הידיים, סימן של טיים אאוט. אגם מתקרבת לקאי כאילו היא רוצה לנשק אותו. קאי מתרחק ממנה]
- קאי:** מה את עושה!?
- אגם:** אתה לא רוצה לנשק אותי?
- קאי:** כן, בטח שאני רוצה. אבל אני קצת ביישן...
- אגם:** [מחייכת] אתה? ביישן!?
- קאי:** מאוד! אנשים לא יודעים את זה עלי. אני לא יכול לנשק אותך כאן מול כולם!

אגם: טוב, סליחה. אתה צודק. אולי זה באמת לא הזמן והמקום.
אני כבר חוזרת.

[אגם יוצאת לשירותים]

9. המריבה

[מיד בהמשך. שירן מתקרב לקאי]

- קאי:** איפה היית?! בקושי הצלחתי להחזיק מעמד לבד!
- שירן:** מצטער, הגעתי בזמן אבל הכניסה לבית הקפה לא מונגשת. הייתי צריך לבקש מכמה אנשים שירימו אותי עם הכיסא.
- קאי:** בהתחלה היא כמעט עלתה עלי בגלל שהקול שלי שונה משלך.
- שירן:** שיט, לא חשבנו על זה!
- קאי:** אל תדאג, יצאתי מזה יפה. אמרתי לה שהייתי מצונן בטלפון.
- שירן:** אתה גאון!
- קאי:** באמת? זאת כבר פעם שניה שאתה אומר לי את זה. אף אחד לא אמר לי את זה בחיים.
- שירן:** אז הגיע הזמן. ראית איך הרשמנו אותה?
- קאי:** כן, היא מאוהבת בי לגמרי!
- שירן:** רגע, רגע, רגע, אתה מתכוון שהיא מאוהבת בשנינו.
- קאי:** בשנינו? [צוחק] נראה לך שהיא מאוהבת בך?
- שירן:** למה אתה צוחק?
- קאי:** תראה אותך! אתה אחלה בנאדם אבל... [אתה נכה]
- שירן:** אתה חושב שאחת כמוה לא תוכל לאהוב מישהו בכיסא גלגלים?
- קאי:** ברור לך שזה בחיים לא יקרה? אתה והיא?! אין סיכוי.
- שירן:** ומה איתך? אתה האמנת שיש סיכוי שאתה והיא?
- קאי:** ראית בעצמך איך היא רצתה לנשק אותי!
- שירן:** זה בדיוק העניין! היא רצתה לנשק אותי! היא דיברה איתך אבל חשבה שהיא מדברת איתי!
- קאי:** הכול בגלל הרעיון הגאוני שלך, שנהפוך להיות אדם אחד! עכשיו אנחנו לא יודעים על מי משנינו היא דלוקה...
- שירן:** היא דלוקה על שנינו, על איזה מן סופרמן, על אדם שלא קיים.
- קאי:** אני לא רוצה לשחק יותר במשחק הזה.

אני רוצה להיפרד.

שירן:

מאגם?

קאי:

ממך.

אני רוצה לגלות אם אגם מאוהבת ביופי שלי או באופי שלך.

שירן:

ואיך אתה מתכנן לגלות את זה?

קאי:

נספר לה את האמת.

שירן:

את האמת?!

"שומעת אגם, עבדנו עלייך. אז זהו, שלא התאהבת בבחור אחד מושלם, אלא בשניים. במי אתה בוחרת? א. שחקן כדורסלן טמבל, ב. חנון נכה, או ג. כל התשובות נכונות?"

קאי:

משהו כזה.

שירן:

השתגעת? היא תבחר בתשובה ד': "לכו לעזאזל שניכם".

קאי:

איזה עוד ברירה יש לנו? נמשיך לשקר לה לנצח?

שירן:

זאת היתה הפעם הראשונה בחיים שלי שהרגשתי שמישהי כמוה מסוגלת להתאהב בי. בשבילך היא רק לסמן עוד קו ברשימה. אבל בשבילי זאת הזדמנות של פעם בחיים. תן לי רק עוד כמה ימים להיות שחקן כדורסל!

קאי:

לא. המשחק נגמר.

בהתחלה כל מה שעניין אותי זה איך שהיא נראית. אבל עכשיו אני מבין שהיא הרבה יותר יפה מבפנים מאשר מבחוץ. אני חושב שקצת התאהבתי בה...

שירן:

באמת?

קאי:

כן...

שירן:

זה מעולה!

קאי:

מה מעולה בזה?! עכשיו שנינו מאוהבים באותה בחורה!

שירן:

והיא מאוהבת בשנינו. אתה לא רואה שזה מושלם? זאת לא בעיה – זה פתרון!

קאי:

אבל אני רוצה לדעת אם היא אוהבת אותי בחזרה. אותי. לא איזה אדם מושלם שלא קיים.

שירן:

תן לי לחשוב רגע. [פאוזת קצרה]

זהו! יש לי תוכנית. תקשיב איך נגלה אם היא מאוהבת בך בגלל המראה שלך: אתה תעמיד פנים שנפצעת פציעה קשה בזמן האימון, ועכשיו אתה משותק ובכיסא גלגלים.

קאי:

נראה לך?!

שירן:

רק לכמה ימים. רק כדי לראות איך היא תגיב.

קאי:

החלקת על השכל!

- שירן:** לא יזיק לך לשבת בנעליים שלי לכמה ימים. אולי תלמד משהו. אתה תהיה נכה יומיים. אני נכה... תמיד.
- קאי:** אבל מחרתיים הגמר גביע! אני לא יכול לוותר עליו.
- שירן:** זה לא באמת בגלל הגמר גביע. אתה מפחד שאגם תזרוק אותך אם פתאום תהפוך לנכה!
- קאי:** זה הפתרון הגאוני שלך לצאת מהבלאגן שיצרת? להוסיף עליו עוד שקרים?
- שירן:** כשרצית להרשים אותה לא היתה לך בעיה לשקר לה. אנחנו בסך הכול עושים לה מבחן קטן, לראות אם היא תוכל לראות מעבר לחיצוניות. אם היא תזרוק אותך זה אומר שהיא מאוהבת רק בחיצוניות שלך.
- קאי:** ונניח שפתאום אני אהפוך לנכה – מה המבחן הזה בודק בעצם? אם היא תסכים להיות איתי, זה לא יוכיח שהיא מסוגלת לאהוב אותי, אלא אותך!
- שירן:** אבל אם היא תזרוק אותך, זה דווקא יראה לנו שהיא שטחית. ואז נדע שיש לך סיכוי איתה!
- קאי:** אז אני בעצם רוצה שהיא תזרוק אותי?
- שירן:** בדיוק...
- קאי:** כמה טיפש אתה חושב שאני?! אתה מנסה לעשות עלי תרגיל! לבדוק על חשבוני אם אגם מסוגלת לאהוב אחד כמוך!
- שירן:** זה מה שרצית! לדעת אם היא נמשכת אליך רק כי אתה כדורסלן שרירי!
- קאי:** תשכח מזה, שירן.
- [אגם חוזרת ורואה את קאי ושירן מדברים]
- אגם:** שירן! לא ראיתי שאתה כאן!
לא ידעתי שאתה וקאי נעשיתם חברים!
- קאי:** אנחנו לא חברים. הוא חי בסרט שהוא חבר שלי.
- שירן:** קאי...
- קאי:** עוף מפה כבר! תצא לי מהחיים, יא שבור אחד!
- [שירן נעלב ועוזב]

10. הנשיקה

[מיד בהמשך. שירן יוצא בסערת רגשות מבית הקפה ואגם יוצאת אחריו כשהיא נועלת נעלי עקב]

- אגם:** שירן, חכה!
אני לא יודעת מה נכנס בקאי!
היה לנו דייט כל כך מוצלח עד שהגעת...
הוא בכלל לא בריון שטחי כמו שחשבתי. הוא דווקא קורא ספרים!
- שירן:** כן, הוא מושלם...
- אגם:** גם אני הופתעת! זה רק מראה לך כמה רושם ראשוני יכול להטעות!
אבל אין שום תירוץ לאופן שבו הוא דיבר אליך.
- שירן:** לא, אגם. קאי צודק. אני והוא לא חברים.
לרגע דמיינתי שאני והוא יכולים להיות חברים. אבל אנחנו יצורים מסוג שונה.
תחזרי פנימה. קאי הוא באמת אחלה של בחור.
- אגם:** אין סיבה שלא תוכלו להיות חברים. אתה לא נופל ממנו בשום דבר.
- שירן:** באמת?
- אגם:** אוי, הכול פה בוץ. אני אלכלך את הנעליים החדשות.
- שירן:** בואי, שבי עלי אני אעביר אותך לצד השני.
- אגם:** לשבת על הכיסא?
- [אגם מתיישבת על שירן]
- ככה?
- שירן:** להפעיל מונה?
- [מנשקים. לפתע קאי מופיע ותופס אותם. אגם מבחינה בו ונעמדת]
- קאי! זה לא... אני יכולה להסביר...
- קאי:** אין מה להסביר.
- [יוצא]

11. הגילוי

[המגרש. למחרת. קאי ופינצ'ר מתאמנים]

פינצ'ר: אני שם סוף לטירוף הזה! היא סובבה לך את הראש לגמרי. בשביל מה אני עושה את זה? בגללה אתה תפסיד את הגמר גביע!

קאי: פינצ'ר בבקשה, אם היא נישקה את שירן זה אומר שהיא לא בחורה שטחית. אם היא תגלה שאני טמבל היא תזרוק אותי באותו הרגע!

פינצ'ר: שתזרוק אותך, ממילא אמרתי לך שאתה לא בליגה שלה!

קאי: בבקשה תגיד לה שלא תבוא!

פינצ'ר: מאוחר מדי. היא כבר פה!

[נכנסת אגם וממתינה]

אגם: קאי, רצית להגיד לי משהו?

קאי: אני? לא, לא...

אגם: פינצ'ר כתב לי שאתה רוצה להגיד לי משהו.

קאי: לא, לא... אין לי מה להגיד לך.

אגם: אני יודעת שאתה כועס עלי כי התנשקתי עם שירן. אני בעצמי לא מבינה מה עבר עלי...

פינצ'ר: תתקשרי אליו רגע.

אגם: לשירן?

פינצ'ר: לקאי.

אגם: אבל הנה הוא, למה להתקשר אליו?

קאי: [רומז לפינצ'ר שהוא יהרוג אותן] אני כאן. למה להתקשר אלי?

פינצ'ר: הוא לא מוצא את הטלפון שלו.

קאי: הטלפון שלי כאן.

פינצ'ר: פשוט תתקשרי אליו רגע.

[אגם מתקשרת למספר של קאי ומחזיקה את הטלפון עם הרמקול עובד כדי שפינצ'ר וקאי יוכלו גם לשמוע את השיחה. הספרייה. הטלפון של שירן מצלצל]

שירן: הלו?

- אגם:** קאי? ...
- שירן:** אגם?
- אגם:** זה אתה?
- שירן:** אלא מי?
- אגם:** לא יודעת...
- שירן:** זה פשוט הקול שלי... אני שוב מצונן. המזגן בבית קפה היה ממש מקפיא, לא?
- אגם:** זה אתה, נכון? שירן?
- שירן:** מי? הנכה המסכן ההוא? מה פתאום? ...
- [קאי מכסה את העיניים מבושה]
- אגם:** אני עומדת מול קאי. אני יודעת שאתה לא הוא.
- שירן:** "הגעתם לתא הקולי של קאי. אני לא יכול לענות כרגע..."
- אגם:** זה לא מצחיק!
שיקרתם לי! שניכם!
- שירן:** זה הכול באשמתי. כשהתקשרת אלי וחשבתי שאני קאי, לא הייתי מסוגל להגיד לך את האמת. רציתי פעם אחת להיות מישהו שבנות מתאהבות בו. גם אם זה רק בדמיון.
- אגם:** אז החלטת לשקר לי, לשחק עם הלב שלי!
- שירן:** גם את שיקרת לי! נשבעת לי שלא תתני למראה החיצוני שלי להשפיע עלייך!
- אגם:** אבל זה היה כשחשבתי שאתה קאי!
- שירן:** את רואה שאני צודק? אחת כמוך בחיים לא תסכים לצאת עם מישהו כמוני.
- אגם:** אתה לא מכיר אותי בכלל! החברה הכי טובה שלי, יובל, בכיסא גלגלים.
- שירן:** באמת?!
את רוצה להגיד לי שהיית שוקלת לצאת עם נכה?
- אגם:** לא עם אחד ששיקר לי!
- אגם:** [לקאי] ואתה! אתה פשוט הסכמת לשתף פעולה עם הרעיון הזה להעמיד פנים שאתה זה הוא?
- קאי:** אה...
- שירן:** זה לא באשמתי.
אני שכנעתי אותו שמישהי חכמה כמוך בחיים לא תרצה מישהו כמוהו.

אגם: עד שאני מוצאת מישהו מושלם ומתאהבת בו, מסתבר שהוא לא קיים...

שירן וקאי: [ביחד] את מאוהבת בי?

אגם: אל תתקשר אלי יותר. אל תתקשרו אלי שניכם.

[מנתקת ויוצאת בזעם]

12. גמר הגביע

[ספרייה. צוהריים. ערב משחק הגמר של קאי ופינצ'ר. שירן קורא ספר. נכנס פינצ'ר]

- פינצ'ר:** שירן!...
- שירן:** פינצ'ר! מה אתה עושה בספרייה? טעית בדרך?
- פינצ'ר:** מצחיק מאוד. אני מחפש אותך.
- שירן:** באת לצחוק עלי בספרייה? אתה יודע שאסור לדבר כאן?
- פינצ'ר:** לא באתי להציק לך. באתי לבקש ממך עזרה.
- שירן:** גם אתה מנסה להרשים בחורה?
- פינצ'ר:** לא, נו! זה קאי. הוא בבית חולים.
- שירן:** מה קרה לו?!
- פינצ'ר:** כלום! זה בדיוק העניין!
- שירן:** לא הבנתי.
- פינצ'ר:** הוא נפל באמצע האימון ועכשיו הוא טוען שהרגליים שלו משותקות. אבל הרופאים לא מוצאים שום בעיה. אני חושב שהוא ממציא את זה כדי לא לשחק בגמר גביע הערב.
- שירן:** למה שהוא ירצה לפספס את הגמר גביע?
- פינצ'ר:** אני לא יודע. אבל אני בטוח שה'נכות' הזאת קשורה אליך איכשהו. אם מישהו יצליח לשכנע אותו לשחק זה רק אתה.
- שירן:** ולמה שאני אעזור לך?
- פינצ'ר:** אני יודע שהייתי מגעיל אליך ושהדבר האחרון שמגיע לי זה שתעזור לי. אני לא מבקש שתעשה את זה בשבילי, אלא בשביל קאי. כשהעלו אותו ליגה ואותי לא, נעלבתי. אבל כשהוא סיפר לי שהמאמן שלו לא מעלה אותו למגרש החלטתי שאני עוזר לו להתאמן. שלפחות אחד מאיתנו יעשה את זה בגדול. בבקשה, אני מתחנן. אם אכפת לך ממנו בבקשה תדבר איתו.

13. בבית החולים

[בית חולים. יותר מאוחר באותו היום. קאי יושב בכיסא גלגלים. נכנס שירן]

- קאי:** שירן!
- שירן:** קאי, מה אתה עושה כאן?
- קאי:** נפצעתי באימון. שברתי את עמוד השדרה ועכשיו אני לא מצליח להזיז את הרגליים.
- שירן:** אבל הגמר גביע הערב!
- קאי:** זה כאילו הרגליים שלי לא מקשיבות לי.
- שירן:** מספיק עם המשחקים, קאי. הגביע הזה שלך! התאמנת בשבילו קשה!
- קאי:** שמעת פעם על כריסטופר ריב? השחקן ששיחק את סופרמן? הוא נפל מסוס ונעשה משותק בכל הגוף. אתה מתאר לעצמך? סופרמן משותק! אבל הוא לא הרים ידיים.
- שירן:** טוב, הוא לא מסוגל להרים ידיים...
- קאי:** אז אתה יודע מה הוא עשה? הוא הקים מכון מחקר לשיתוק! לדעתי רק אחרי שהוא נעשה משותק הוא הפך לסופרמן אמיתי.
- שירן:** מה קשור סופרמן עכשיו?
- קאי:** גם אני נפלתי וקיבלתי שיתוק! כמו סופרמן! אולי זה הייעוד שלי?
- שירן:** אתה לא סופרמן, קאי. וגם לא משותק.
- קאי:** נכון, אני לא סופרמן. אבל כשהיינו אחד, ביחד היינו סופרמן! רציתי לגלות לאגם את האמת אבל לא יכולתי. צדקת. פחדתי שיחשבו שאני נכה. הרי מי אני בלי הגוף הזה? אני לא כמוך. אני ריק. קליפה. אני מתבייש על איך שדיברתי אליך בבית קפה ליד אגם. בבקשה תסלח לי...
- שירן:** אני סולח לך, קאי. אבל תדע לך שיש לך הרבה מה להציע חוץ ממראה חיצוני. אתה חבר טוב. בזכותך למדתי שאני לא צריך לדמיין שאני מישהו אחר כדי להרגיש שיש לי ערך.
- קאי:** ואני למדתי בזכותך שאני לא כזה טמבל כמו שתמיד חשבתי.
- שירן:** אתה דווקא מאוד חכם. פשוט אף אחד לא אמר לך את זה עד עכשיו.
- [פינצ'ר ואגם נכנסים ונעמדים בדלת בלי שקאי ושירן מבחינים בה]
- קאי:** גם אתה אחלה גבר, שירן. ואם יש לאגם שכל, גם היא תבין את זה.

[קאי מבחין באגם עומדת בדלת ונבהל]

קאי: אגם! בדיוק דיברנו עלייך...

אגם: כן, שמעתי.

קאי: אני מצטער ששיקרתי לך. זה היה מאוד לא בסדר.

אגם: אני מקבלת את ההתנצלות שלך, קאי. חשבתי על זה. אני מבינה למה שיקרתם לי. אתה צודק, שירן. אם לא היית מעמיד פנים שאתה קאי לעולם לא הייתי מכירה אותך באמת. לא הייתי רואה אותך כבנאדם. הייתי עיוורת. זה מצחיק, אבל בזכות השקר שלכם למדתי על המוגבלות שלי. [מחייכת]

קאי: לכל אחד יש מוגבלות. אף אחד לא מושלם.

שירן: עכשיו עוף למגרש ואל תחזור בלי הגביע!

[קאי נעמד]

פינצ'ר: הוא הולך! זה נס!

14. אפילוג

[כעבור חודש. פארק. קאי משחק כדורסל עם שירן. פינצ'ר יושב על הספסל וקורא את מובי דיק. נכנסת אגם]

אגם: פינצ'ר, מה, אתה לא משחק איתם?

פינצ'ר: כבר, כבר... הם כמעט תפסו את מובי דיק!

[קאי ושירן מסיימים לשחק]

קאי: ניצחתי!

שירן: טוב, ציפית שאני אנצח את אלוף הארץ?

אגם: לא שכחת את הדייט שלנו?

שירן: נראה לך ששכחתי?

[שירן ואגם יוצאים ביחד. אולי היא מתיישבת לו על הברכיים והם מתגלגלים להם מהבמה]

פינצ'ר: לא!

קאי: מה קרה?

פינצ'ר: הלוויתן הצליח לברוח!

קאי: גם הבחורה.

פינצ'ר: מי? אגם? אמרתי לך שהיא לא בליגה שלך.

קאי: ממילא הכרתי מישהי אחרת.

פינצ'ר: באמת? מי?

קאי: מישהי מדהימה. יובל.

פינצ'ר: [חוזר לקרוא] אהה...

קאי: סוף סוף מצאתי בחורה שאפשר לצאת איתה לדייט בגובה העיניים.

פינצ'ר: [קורא בספר ולא מקשיב לו] אהה...

קאי: עכשיו בוא לשחק כבר. איזה חנון הפכת להיות!